

LIBRIS | MATT WESOLOWSKI
We know
books

MISTERUL DIN PĂDURE

▶ **Scott King înregistrare audio 1**

00:00:00

O scrisoare

Când sosește scrisoarea, scrisul de pe plic te face să simți fiori de teamă pe șira spinării, care îți ajung până la osul occipital noduros din spatele craniului. Ca și cum un deget de gheață a fost pus cu delicatețe pe fiecare nerv. Scrisul este fragil și aduce cu o pânză de păianjen, literele sunt ori prea mari, ori prea mici. E ca și cum un copil ar fi încercat să scrie caligrafic.

Abia poți ține în mână plicul șifonat și îngălbenit. Stai pe hol cu el, trecând peste marginile lui cu vârful degetelor.

Dar deschizi scrisoarea pentru că asta faci tu: te uiți la lucruri la care nu ar trebui să te uiți, citești lucruri care ar fi mai bine să nu fie citite.

Dragă domnule King,

Vă scriu în calitate de nou ascultător al emisiunii dumneavoastră. Întotdeauna am fost interesată de crimele adevărate, dar sunt nouă în lumea *podcasturilor*¹. Sunt un câine bătrân care învață trucuri noi! Am ascultat fiecare episod din *Șase povești* care a apărut până acum, și m-am distrat și am fost fascinată de cazurile de crimă pe care le investigați. Mi-ați

---

¹ Emisiune difuzată pe internet, asemănătoare cu cele de la radio (n.tr.)

adus multă alinare și ați fost o companie bună pentru mine, și pentru asta vă mulțumesc.

Îmi pare rău pentru lucrurile rele care vi s-au întâmplat în ultimii ani și sper că vă țineți tare. Dar uneori așa se întâmplă atunci când ridicăm capul prea mult. Când ne facem cunoscuți, putem fi judecați.

Dar bat câmpii. Motivul pentru care vă scriu este, îmi imaginez eu, probabil destul de comun. Sunt sigură că ați mai văzut multe astfel de rugăminți. Dar nu voi putea sta liniștită știind că nu am întrebat.

Vedeți, vreau să vă sugerez un caz – unul care cred că s-ar potrivi foarte bine în *Șase povești* – la fel cum *Șase povești* s-a potrivit perfect în viața mea. Sunt o persoană bătrână – nu doar ca ani – și *podcasturile* dumneavoastră mi-au adus alinare la această vârstă înaintată. Vă contactez ca să vă ajut, așa cum simt că m-ați fi contactat și dumneavoastră și m-ați fi ajutat.

Sunteți suficient de în vârstă încât să vă aduceți aminte de Alfie Marsden, băiețelul care a dispărut în anul 1988. Scriu asta ca declarație, nu ca întrebare.

Oftezi. Alfie Marsden. I-ai auzit numele, la fel ca majoritatea oamenilor. Nu e nevoie să fi fost în viață atunci când a dispărut ca să știi despre el. Băiețelul care s-a evaporat într-o pădure.

Nu e prima dată când cineva ți-a sugerat să cauți în acel mormânt destul de superficial. Dar acesta e mai rău decât un mormânt. Nu e nimic mai mult decât o groapă, un spațiu gol în care a fost un copil.

Au trecut treizeci de ani de când a dispărut Alfie Marsden și numele lui încă mai are o vagă rezonanță. Alfie Marsden nu mai este numele unui băiat dispărut, este un eufemism pentru precauție, pentru a-ți ține copiii aproape.

Îți dai seama că strângi din dinți. Locul acela, pădurea Wentshire. Numele vibrează în tine ca niște bătăi de inimă și te auzi șoptindu-l:

Pădurea Wentshire, pădurea Wentshire, pădurea Wentshire.

Ai auzit toate poveștile despre acel loc. În afară de băiatul dispărut, știi despre lucrurile ciudate despre care se spune că se petrec în acel întuneric, printre frunze.

Tremuri și aproape că scapi scrisoarea.

Alfie Marsden. E un caz potrivitt pentru Șase povești, nu-i așa?

Poate că din acest motiv nu vrei să te atingi de el. Poate că, din acest motiv, până și gândul de a face cercetări despre Alfie Marsden și despre pădurea Wentshire te umple de...

De ce?

Se spune că este un blestem, că dacă te duci acolo vei păți ceva. Dar astea sunt niște bazaconii. Și nici măcar nu mai poți intra în acea pădure, nu-i așa? Nu a fost cumpărată de armată sau de forțele aeriene?

Te trezești că-ți scoți telefonul ca să verifici. Dar apoi te oprești. Las-o baltă!

Cred că nu ar trebui să uităm de Alfie Marsden și de ce i s-a întâmplat. Toată lumea vede că deja se întâmplă asta. Sunt tineri în ziua de azi care nici nu-i știu numele. Eu am un ajutor acasă – un băiat drăguț și trecut puțin de douăzeci de ani. El e cel care mi-a vorbit despre dumneavoastră: domnul King și *podcasturile* sale. Nu avea habar cine a fost Alfie Marsden, și asta m-a cam întristat.

Sunt sigură că ați mai auzit acest lucru de la oamenii care vă cer să investigați cazuri, mai ales de la cei pentru care acele cazuri înseamnă mult. Mă tem că și eu sunt la fel: am fost apropiată de cazul lui Alfie Marsden și vă pot oferi informații care cred că nu au mai apărut până acum. Nu vreau

nimic în schimb, decât să vorbesc cu dumneavoastră și să vă spun ceea ce știu.

Așa că o să vă las să alegeți: îmi răspundeți sau nu îmi răspundeți.

Vă mulțumesc pentru că ați citit scrisoarea.

E un nume.

O adresă.

Și o alegere.

1 august 2018, 12.05 p.m.

O să procedez la fel cum am procedat mereu: încep să înregistrez acum, de la început. Funcționează cel mai bine așa; în nopțile în care nu pot dormi, mă ascult trâncănind. Uneori mă ajută. Și este și o dovadă. Pentru propria mea siguranță.

Bun. Alfie Marsden. Pe contul de Reddit al Șase povești, e o conversație întreagă despre el. Hai s-o citim.

„Un copil dispărut și o pădure plină de fantome“, a spus cineva. „Cum să nu fie asta ceva pentru Șase povești???” Asta e adevărat, sincer să fiu.

Așa că de ce... pur și simplu... nu pot?

Am citit despre asta. Dumnezeu, nu a citit toată lumea? Am găsit niște filmulețe pe YouTube. A fost acea conferință de presă, cu părinții. Nu pot suporta să-i văd pe cei doi în acel film vechi cu purici.

Mai am un filmuleț, cel pe care l-a văzut toată lumea. Acel medium care a dat interviu pentru ziarul Sun. Cel care a spus că băiatul era undeva în pădure. Cum ar putea cineva să facă asta?

Nu pot să mă uit nici la acela. Mă face să mă simt groaznic, ca și cum un nor de furtună mi-ar fi intrat pe ureche și s-ar fi așezat în mijlocul creierului meu.

O să deschid Google Maps. Asta e ceva proactiv. O să tastez codul poștal și o să descopăr cine a trimis acea scrisoare.

Unde este? Aa, ok. Am mai auzit măcar de locul acesta? Hai să mărim. Iată: un șir obișnuit de case, flancate de garduri vii și trotuare.

Deci chiar aici, într-una dintre aceste case, se pare că voi afla ceva nou despre dispariția lui Alfie Marsden.

E ca un mit urban, o legendă care refuză să moară; cazul acesta a ieșit la suprafață iar și iar de-a lungul vieții mele. Cazul acesta are o atracție inexorabilă. Fie că-mi place sau nu.

Așa că de aceea înregistrez acum. Această scrisoare va fi locul din care voi porni.

Auzi asta? Mașina de înghețată de afară? Acel sunet vesel care semnifică vară, răsete și vacanțe? Un apel către toți copiii de șapte ani din țară.

O să mă opresc înainte să izbucnesc în lacrimi.

Episodul I: Petrecerea de la palat

– Ați sunat la numărul nouă-nouă-nouă, la urgențe. De ce serviciu aveți nevoie?

– *De poliție! Am nevoie de poliție!*

– Îmi puteți spune ce fel de urgență aveți, domnule?

– *Băiatul meu... l-au luat pe băiatul meu... (nedeslușit). A dispărut! Dumnezeu, vă rog, grăbiți-vă! [Un sunet care sună ca vântul se amestecă apoi cu țipetele nedeslușite.]*

– Domnule! Domnule?

– *Aici sunt! Aici sunt! Vă rog, grăbiți-vă!*

– Domnule? Nu prea vă aud! Trebuie să-mi dați câteva detalii: puteți să-mi spuneți de unde sunați?

– *Vine cineva?*

– Domnule, pot să-i trimit mai repede pe polițiști dacă rămâneți calm. Domnule... mă auziți?

– *Da! Da, aici sunt! Sun de la o cabină telefonică. Nu știu (nedeslușit).*

– Puteți să-mi spuneți zona, domnule? Puteți să-mi dați o adresă?

– *Nu știu! Nu pot să gândesc!*

– Trebuie să-mi spuneți unde vă aflați, domnule! Nu vedeți niciun punct de reper?

– *Baxter's... Baxter's Buildings! Asta scrie pe indicator. E vizavi.*

– Baxter's Buildings. Puteți să-mi spuneți pe ce stradă vă aflați?

– *Nu sunt... E... fiul meu! A dispărut!*

- Știi! E în regulă, domnule, rămâneți calm și spuneți-mi unde sunteți!

- *Dormea. Avea centura pusă. Nu înțeleg cum a putut să dispară!*

- Puteți rămâne calm și să-mi spuneți unde vă aflați? Baxter's Buildings, asta e tot ce avem.

- *Wentshire! Pădurea Wentshire...*

- Mulțumesc! Cred că știi la ce loc vă referiți. Sunteți aproape de șantier? Locul în care se construiește cea stațiune?

- *Îl văd! Printre pomi, indicatorul!*

- Domnule! Chiar în timp ce vorbim, alertez serviciile locale. Vehiculul dumneavoastră e pe stradă?

- *E în parcare.*

- Deci acum știm unde sunteți, puteți să mai îmi spuneți o dată ce s-a întâmplat? Ați spus că fiul dumneavoastră a dispărut, corect?

- *Am fost plecat din mașină un minut, cinci minute! Motorul, venea de la motor! (se aud zgomote)*

- Câți ani are fiul dumneavoastră, domnule?

- *Șapte ani! Are părul blond, ca nisipul, și scurt. E mic, are cam un metru. Îl cheamă Alfie! Dumnezeuule!*

- Vă descurcați foarte bine! Deci îl cheamă Alfie. O să vă ajutăm să-l găsiți, bine?

- *Poartă un pulover roșu croșetat cu... un leu pe el! (plâns cu suspine)*

- Îmi puteți spune cum vă numiți?

- *Sorrel! Sorrel Marsden!*

- Bine, Sorrel, o mașină va veni spre dumneavoastră. Vedeți vreun indicator de drum? Dar înăuntrul cabinei telefonice? E vreun nume, vreun loc sau vreun număr de telefon?

- *Nu e nimic aici. Numai drumul și cabina telefonică. Și șantierul de construcții. Excavatoare. Dar nu e nimeni aici, e pustiu.*

- Bine, bine, vă descurcați foarte bine, domnule Sorrel! Vă rog, vorbiți în continuare cu mine! Poliția e pe drum!

- *Vă rog, grăbiți-vă! Iar este... E... (nedeslușit)*

– Domnule Sorrel, trebuie să știi ce i s-a întâmplat fiului dumneavoastră! Ați spus că stătea pe scaun și apoi a dispărut, nu-i așa?

(pocnituri neclare și vânt, apoi o întrerupere bruscă)

– Sorrel? Alo? Alo?

– Vă rog... *(nedeslușit)* trebuie să mă ajutați! *(nedeslușit)* nu pot să cred că a dispărut!

(pocnituri neclare, întreruperi și șuierat de vânt)

Ceea ce ați ascultat mai devreme este întregul apel la 999 din noaptea de 24 decembrie 1988. Ajunul Crăciunului. Noaptea în care a dispărut Alfie Marsden și nu a mai fost văzut niciodată.

Alfie Marsden a fost declarat oficial „presupus mort” în martie 1995, la șapte ani și trei luni după ce tatăl său, Sorrel, a făcut acel apel.

Acum au trecut peste treizeci de ani de când Alfie s-a evaporat. Este mort din punct de vedere legal de douăzeci și trei de ani.

Unii spun că dispariția lui Alfie din anul 1988 a fost o controversă pentru multă lume în legătură cu pădurea Wentshire și a dus la închiderea zonei pentru public. Dar asta nu a făcut decât ca pădurea să capete o imagine și mai macabră, iar presa a început să facă speculații din ce în ce mai morbide. Descrierile diverselor presupuse evenimente care s-au petrecut printre ramurile încâlcite ale uneia dintre cele mai vechi păduri din Anglia au ajuns să fie distorsionate și înflorite. De la o poveste la alta, de la o presupunere la alta, pădurea Wentshire a ajuns să fie un loc sinonim cu groaza.

– Să vă spun ceva: faptul că acel copil a dispărut, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletelul, ne-a oprit în cele din urmă. Nicio altă chestie din prostiile alea.

Din respect pentru biata familie, mama și tatăl lui. Cine ar mai vrea să meargă să stea în pădurea Wentshire după asta?

Vocea pe care ați auzit-o aparține domnului Harrison Baxter, în vârstă de șaptezeci de ani, cofondatorul Baxter's Home. Sigur îi știți numele, aproape fiecare oraș din Marea Britanie are cel puțin o clădire realizată de firma Baxter. Dar ceea ce probabil nu știți este că, înaintea de Baxter's Home, a existat o altă firmă mai mică, în plină dezvoltare cunoscută sub numele de Baxter and Blackwood's Great Escapes.

Baxter a devenit o societate publică având răspundere limitată în anul 1990 și, după moartea partenerului său, Humphrey Blackwood, Sir Harrison a ieșit la pensie. Astăzi duce o viață îmbelșugată pe coasta Devonshire. Fosta lui companie prosperă și în prezent fiind rivală cu Barrett Homes pe piața britanică a dezvoltatorilor. Sir Baxter este sociabil și plin de energie. Admiră Riviera Engleză, cu un pahar de suc de portocale în mână.

– Pe atunci, făceam parcuri de vacanță de lux. Marile Evadări așa le spuneam noi. Comunități mici și drăguțe cu cabane din lemn. Au fost proiectate și construite de o firmă mică pe care a descoperit-o Humphrey în timpul unei vacanțe în Norvegia. Am dezvoltat proiectele și am ajutat firma să-și găsească forța de muncă, după care i-am adus în Marea Britanie ca să ne construiască și nouă cabane de vacanță.

Dar, după ce a pățit Alfie Marsden, Dumnezeu să-l ierte, după ceea ce s-a întâmplat în pădurea Wentshire, ne-am pierdut tot avântul. Atunci ne-am mutat în domeniul construcției de proprietăți. A fost ceva normal să o luăm în direcția aceea și nu a avut nici o legătură, vă spun, *niciuna*, cu nimic altceva.

Trebuie menționat faptul că reputația pădurii Wentshire de locație cu activitate paranormală a fost stabilită cu mult timp înaintea

ca domnul Harrison să decidă să defrișeze o bucată de pământ și să construiască apoi cea mai mare și cea mai pretențioasă stațiune Baxter and Blackwood de până atunci.

– De fapt ajunsesem mult mai departe decât s-a declarat, să știți. Nivelasem pământul, îl asanasem și începusem să construim cabanele înainte de a opri totul pentru căutarea copilului. Vă spun acum, nici măcar un singur contractor nu a raportat că s-ar fi petrecut *ceva* neobișnuit în acea zonă. Cel puțin nu mie. Sunt numai prostii, inventate de maniaci și de presă.

Cred că încă mai trăiește, nu? Tatăl? Încă mai caută? Îi urez mult noroc. Bietul bărbat.

Mă rog la Dumnezeu ca într-o zi să-și găsească pacea. Mă rog ca într-o zi să găsească exact ceea ce caută.

Dar cred că acea zi s-ar putea să nu sosească niciodată.

Bun venit la Șase povești.

Eu sunt Scott King.

Foarte mulți dintre voi ați presupus că această emisiune nu va reveni după controversa legată de moartea Arlei Macleod, în anul 2018, și întâmplarea cu Brian Mings din anul anterior. M-am autoanalizat cu privire la aceste două evenimente și am ajuns la o concluzie simplă:

Trebuie să continuăm.

În următoarele șase săptămâni, vom privi înapoi la dispariția lui Alfie Marsden în ajunul Crăciunului, anul 1988. Vom face asta din șase perspective diferite, văzând evenimentele care s-au desfășurat cu ochii a șase persoane diferite. Știți ce a fost până acum, ce se va întâmpla mai departe depinde de voi. Nu pretind că am răspunsuri